

Mijn vader

Mijn vader was heel anders.

Hij was wat je noemt een slordige nette vader.

Hij zag er aan de buitenkant netjes uit (daar zorgde mijn moeder wel voor), maar ondertussen liet hij van alles slingeren en raakte van alles kwijt.

Toen hij zesendertig was, kwam hij in de krant.

Niet vanwege zijn slordigheid, zo erg was het nu ook weer niet.

Hij kwam in de krant omdat hij zo verschrikkelijk sterk was.

We waren net terug van vakantie.

Buurman Blom had de krant gebeld en nog diezelfde middag stond er een journalist op de stoep met een opschrijfboekje in zijn hand en een fototoestel om zijn nek.

Hij maakte wel twintig foto's van mijn vader en de stoerste stond de volgende dag in de Rijn en Gouwe (zo heette onze krant).

Sterkste man van het land

stond er met grote letters onder.

En een heel verhaal over hoe dat zo gekomen was

Wij hadden thuis een Dafje.

Dan is een heel klein autootje.

Je ziet ze nu haast niet meer, maar toen hadden heel veel mensen er een.

Ik was bijna tien, mijn zusje was zes en mijn broertje twee.

We gingen altijd kamperen in Frankrijk en als je gaat kamperen moet je veel meenemen: een tent, slaapzakken, matjes om op te liggen, kookspullen, kleren, enzovoort.

Als dat allemaal in het Dafje zat, kon er niets meer bij.

Geen speelgoed, geen spelletjes, geen voetbal, niks.

Niet eens een tennisbal, niet eens een pingpongballetje, niet eens één knikker voor ons drieën samen.

De slaapzakken pasten niet meer in de achterbak, die moesten bij ons op schoot.

Wij vonden dat niet leuk.

Het valt niet mee om urenlang met een slaapzak op schoot en zonder speelgoed met z'n drieën achterin een Dafje te zitten.

Dus wij gingen zeuren en drenzen en in elkaar knijpen en aan elkaars haren trekken.

Vlak voor Breda werd dan eerst mijn moeder boos en in de buurt van Bergen op Zoom ook mijn vader.

Eerst waren ze alleen boos op ons en daarna ook op elkaar.

Nog voor we de grens over waren was iedereen boos op iedereen.

En als mijn moeder begon te roepen: 'Als het zo moet blijf ik net zo lief thuis!' dan wist ik: nu zijn we dichtbij Brussel.

Zo ging het ieder jaar, tot mijn vader op een keer vlak voor de vakantie zei: 'Zo gaat het niet langer. De kinderen worden steeds groter en het Dafje blijft even klein. We kopen een caravan. Daar kunnen de slaapzakken in en de kleren en de kookspullen. En dan kan er ook nog een heleboel speelgoed mee.'

'En pindakaas!' riep ik. (Want dat hebben ze niet in Frankrijk)

'En hagelslag!' riep mijn zusje. (Want dat hebben ze daar ook niet)

Zo gezegd, zo gedaan.

Mijn vader kocht een caravan.
Hij was tweedehands, maar dat gaf niet, want er kon heel veel in.
We mochten dat jaar zelfs onze fietsjes meenemen naar Frankrijk.
En wat hadden we opeens veel ruimte op de achterbank!

Toen mijn moeder voor de derde keer had gekeken of het gas wel uit was en mijn vader voor de vierde keer had gecontroleerd of de caravan wel goed vastzat, vertrokken we.
Tenminste, dat was de bedoeling.

Maar toen mijn vader Dafje had gestart en gas gaf, gebeurde er niets.

‘Broemmm, broemmm,’ deed de motor, maar we bleven staan waar we stonden.

Mijn vader stapte uit en buurman Blom, die voor het raam had staan zwaaien, kwam hoofdschuddend naar buiten.

‘Ik zei het toch,’ grinnikte hij. ‘Een Dafje een caravan laten trekken is net zoiets als de Nachtwacht ophangen met punaises.’

‘Te zwaar?’

‘Veel te zwaar.’

Mijn moeder was inmiddels ook uitgestapt. Met een gezicht als een oorwurm begon ze de caravan uit te laden: eerst de fietsjes, toen de pindakaas, daarna de hagelslag.

En voor we het wisten hadden we weer alledrie een slaapzak op schoot.

‘Wat sta je daar nou?’ riep ze tegen mijn vader. ‘Haal liever de tent van zolder.’

Mijn vader schudde zijn hoofd.

‘Geen sprake van! Ik heb toch zeker geen caravan gekocht om ‘m voor de deur te laten staan.’

Hij zette de pindakaas, de hagelslag, de fietsjes en de slaapzakken terug, hield het deurtje voor ons open en zei: ‘Instappen allemaal. Die caravan gaat mee. We laten het Dafje thuis en ik trek jullie naar Frankrijk.’

‘Ja maar...’ begon mijn moeder.

‘Je bent gek,’ zei buurvrouw Buis, die er ook bij was komen staan (buurvrouw Buis kwam altijd overal bij staan en vond alles en iedereen gek, behalve zichzelf).

‘Geen gemaar,’ zei mijn vader. ‘Instappen en wegwezen.’

En daar gingen we.

Wij in de caravan en mijn vader ervoor.

Helemaal naar Zuid-Frankrijk.

We waren veel eerder bij Brussel dan voorgaande jaren en er werd niet geruzied onderweg.
Af en toe stopten we even om iets te eten of te drinken.

Dan masseerde mijn moeder mijn vaders kuit en plakte nieuwe pleisters op zijn blaren (want die had hij wel die eerste keer).

Eén keer moesten we uitstappen en helpen duwen.

Dat was bij de hoogste Pyrenee die we over moesten om bij de camping te komen.

Maar dat was niet erg, want toen waren we er bijna en hadden stijve billen van het zitten.

Mijn vader heeft drie dagen spierpijn gehad, maar verder was het een heerlijke vakantie.

Toen we thuiskwamen heeft buurman Blom de krant gebeld en toen kwam mijn vader erin.

Als de sterkste man van het land.

En het Dafje?

Dat hadden we niet meer nodig, dus dat hebben we verkocht.